

Uj regényünk.

A *Felfüggesztett nász* ezimű regényünk olvasóink általános érdeklődése és megelégedése mellett e héten befejeződik *Az Ujság*-ban. A szeretetreméltó angol regényalakok után tipikus, historiasan magyar figurák jelennek meg új regényünkben *Az Ujság* hasábjain. Uj regényünket *Az Ujság* régi munkatársa,

KRÚDY GYULA

írja, még pedig abból az alig letűnt korszakból a melyet a XX. század elejének nevezhetnénk. E kornak szereplői, kiválasztott férfiai, ünnepeit szép hölgyei még itt élnek közöttünk. Igaz, hogy arcukról már eltűnt az ifjuság pirja, hajul sirályszürke, de emlékeik még frissek a negyedszázad előtti Magyarországról és Budapestről.

Az érzelmes, de már modern hajlandóságú új eszméssel és friss energiákkal teli század elejére kalauzol bennünket az író mesemondása. Fel tűnik előttünk a régi Pest, a melyre még sokan emlékezünk. Sétálunk a Barátok-terén, a mikor még az ujságokat itt szerkesztik; végigmegyünk a Váci-utczán, a hol pepita-nadrágban, vastag »gigerli«-sétapálczával haladnak a gavallérok betekintünk az akkor divatos szalónokba; meg ismerkedünk az ünnepeit szép nőekkel, szerelmeikkel; bemegyünk az írók kis korezmáiba, a hirlap írók kávéházaiba, a szerkesztők szobáiba, az is mert nevű költők magányába és a régi Szikszayban várjuk a Nemzeti színházi előadás végét.

HÉT BAGOLY

a Krúdy Gyula új regényének a czime, elnevezve arról a hétablakos, hétbaglyos belvárosi régi házról, a mely valaha a Bástya-utczában állott és fiatal, nőtlen férfiaknak, jogászoknak és íróknak volt az otthona. Itt kezdődik a szerelmi regény bonyodalma, a hol bajusztalan ifjak emésztő vágygyal, álmatlanul gondolkoznak a szép gróf nőkön és az irodalmi dicsőségen. A Hét Bagolybeli álmodozó a regény központja, egy szenvedélyesen szerelmes és boldogtalan író, a kinek társaságában megismerkedünk az akkori főváros előkelő és kevésbé előkelő, de mulatságos miliőjével.

Nagy gyönyörűség a leromlott, elszegényedett Budapesten olvasni a régi, megelégedett, jóllakott és szerelmes fővárosról, a még manapság is helyükön álló házak egykori lakóiról, a régi nevűkön ma már nem található utczák járókelőiről, öreg urak regényes ifjuságáról, nagymamák tavaszáról. Nincs olyan messze még e korszak, hogy nem volnának belőle ismerőseink; mégis az író mosolygó szomorúsága, halkszavu mesemondása fékezett kedve olyan patinával vonja be a regényt mintha az egy nagyon régi, nagyon boldog korban játszódna.